

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. A.,** zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. KRPA-390916-16/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 1 A 96/2018 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. KRPA-390916-16/ČJ-2018-000022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení. Namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, když jejich využitelnost zcela odmítl pro nedůvěru k jeho osobě založenou pouze na tom, že se při svém pobytu na území České republiky prokázal padělaným vízem a setrval zde i přes vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění; žalovaný přitom dostatečně individualizovaně nevyhodnotil jeho konkrétní situaci a pobytovou historii v plné šíři. Zdůraznil, že nelze připustit paušalizované rozhodování; k tomu se však blíží praxe žalovaného, který v případě cizinců, kteří využili padělané doklady, bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu přistupuje k jejich zajištění. Z obsahu spisu neplyne, že by si byl vědom, že rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelným, neboť spoléhal na to, že dosud běží řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění; jeho nedbalost nemůže být dostatečným důvodem pro přesvědčení o vědomé snaze pobývat na území České republiky v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 17. 12. 2018, č. j. 1 A 96/2018 - 42 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu zamítl. Předeslal, že zajištění cizince představuje mimořádný institut cizineckého práva, přičemž uložení zvláštních opatření má obecně přednost před zajištěním. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné, aby mohlo být uloženo. Cizinec musí být schopen splnit z něj plynoucí povinnosti, při realizaci tohoto opatření musí se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění či vycestování se nevyhýbat. Konstatoval, že žalovaný v projednávané věci zajištění žalobce a neuložení zvláštních opatření řádně odůvodnil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí; vzal přitom v úvahu všechny okolnosti, které v rámci správního řízení zjistil. K uložení zvláštních opatření nepřistoupil především z důvodu, že by bylo jejich uložení neúčelné, neboť se domníval, že by žalobce opět nerespektoval právní předpisy České republiky a existovalo nebezpečí zmaření správního rozhodnutí. Krajský soud aproboval posouzení žalovaného, že žalobce nemá žádnou stálou adresu, na které by se zdržoval, přespává v bytě u kamaráda, jehož adresu nezná, navíc porušil svou povinnost a nevycestoval z území České republiky, pročež by opatření spočívající v oznámení adresy místa pobytu bylo neúčelné. Souhlasil taktéž s tím, že jelikož žalobce vypověděl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky ani na vycestování, pak mu z povahy věci nebylo možné toto zvláštní opatření uložit. Co se týče možnosti uložení povinnosti osobně se hlásit na policii, ztotožnil se krajský soud s názorem žalovaného, že protože žalobce nectí právní předpisy České republiky, neskýtá žádnou záruku, že by tuto povinnost dodržoval; z jednání žalobce po celou dobu řízení měl za zřejmé, že jeho dobrovolné vycestování nelze očekávat, a to obzvláště za situace, kdy si za úplatu 1000 USD opatřil padělané schengenské vízum s cílem vyhnout se vycestování a nadále na území České republiky vykonávat výdělečnou činnost. Doplnil přitom, že pobytová historie žalobce jasně svědčí o jeho opakovaném porušování právních předpisů na území České republiky.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Závěr městského soudu o nemožnosti uložení mu zvláštních opatření pro jeho chování spočívající zejména v opatření si padělaného dokladu považuje za nepřijatelný; nevyhodnotil totiž, že sice využil pozměněné vízum, avšak na území České republiky nepobýval nelegálně vědomě. Žalovaný nezdůraznil v napadeném rozhodnutí vědomost skutečnosti, že se stěžovatel svého protiprávního pobytu na území České republiky dopustil nedbalostně, a nikoliv úmyslně; nelze se pak ztotožnit ani s tím, že nedbalostní jednání spočívající v nedostatku zájmu o výsledek žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění je natolik silným argumentem pro absolutní odmítnutí alternativního přístupu v okamžiku, kdy se stěžovatel spolehl na příslib svého právního zástupce, že řízení o žalobě běží a on musí vyčkat jeho výsledku. Dále zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010; právní předpis členského státu upravující danou problematiku musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice, přičemž na tuto skutečnost upozornil Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51 (z nějž obsáhle citoval), či ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Následně stěžovatel shodně jako v žalobě uvedl, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech skupin zajišťovaných cizinců, kteří po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění z území České republiky nevycestovali; opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016 - 48, který tuto praxi správních orgánů odmítl.

[5] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí napadení rozsudku městského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nicméně uplatněná stížní argumentace s tímto důvodem plně nekoresponduje, neboť jeho námitka směřuje spíše do správnosti právního posouzení otázky využitelnosti zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v jeho individualizovaném případě, tedy se jedná o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedený nesoulad však není na překážku posouzení důvodnosti vznesených námitek, neboť Nejvyšší správní soud není vázán stěžovatelem provedeným podřazením jeho argumentace pod konkrétní kasační důvod.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V projednávané věci stěžovatel vznáší fakticky jedinou kasační námitku spočívající v tom, že městský soud nesprávně posoudil otázku možnosti uložení mu některého ze zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců namísto proběhnuvšího zajištění; ze značné části je však kasační stížnost pouze citací napadeného rozsudku, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, či formulací pouze zcela obecných námitek. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud předně uvádí, že již v rozsudku ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90, upozornil, že *„řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrno, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkání možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměřuje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti“*. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, připomenul, že *„je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS)“*. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je pak *„žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“*.

[10] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie *„oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění“*.

[11] Dle 123b odst. 1 téhož zákona pak „*zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*“

[12] V obecné rovině Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Zajištění podle zákona o pobytu cizinců představuje zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale především ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Nejvyšší správní soud proto připomíná, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20).

[13] V nyní projednávané věci pak konkrétně ve vztahu k zvláštnímu opatření ve formě zdržování se na adrese místa pobytu [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel žalovanému do protokolu o podání vysvětlení ze dne 16. 10. 2018, č. j. KRPA-390916-12/ČJ-2018-000022 (dále jen „protokol“) uvedl: „*nepamatuji si adresu, na které bydlím* (...) *bydlím v P., neznám přesnou adresu, je to někde na N., přesnou adresu neznám* (...) *nájemní smlouvu uzavřenou nemám, nechal mě tam*

bydlet kamarád (...) *nejsem nikde přihlášen k pobytu, nemám doklad na ubytování* (...) *nemám doručovací adresu*". Žalovaný proto zcela oprávněně naznal, že nebyla dána jistota zdržování se na adrese místa pobytu, navíc považoval za reálné, že stěžovatel nebude správní vyhoštění respektovat a bude se před jeho realizací skrývat. Jestliže za této situace městský soud konstatoval, že „*souhlasí s žalovaným, že by dané opatření bylo nejen neúčelné, ale ani by jej nebylo možné uložit s ohledem na to, že žalobce nemá stálou adresu*", pak se Nejvyšší správní soud s tímto závěrem plně ztotožňuje a považuje jej za správný a logický; stěžovatel nesplnil hned první zákonnou podmínku užití předmětného zvláštního opatření, totiž oznámit policii (přesnou) adresu svého aktuálního místa pobytu.

[14] Co se týče zvláštního opatření spočívajícího ve složení finanční záruky [§ 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], stěžovatel do protokolu uvedl: „*nemám peníze na vycestování, mám asi 2 600 Kč* (...) *finanční prostředky nemám* (...) *v současné době nepracuji* (...) *nemám tady žádný majetek*". Žalovaný proto opět rozumně dospěl k závěru, že složení peněžních prostředků není možné, protože stěžovatel disponoval finanční hotovostí pouze ve výši 2600 Kč, což považoval za nedostatečnou částku s ohledem na protiprávní jednání, jehož se svým pobytem na území České republiky dopustil. Městský soud pak při přezkumu nevyužití tohoto opatření konstatoval, že „*žalobce vypověděl, že finanční prostředky na složení finanční záruky ani na vycestování nemá. Z povahy věci tedy žalovaný nemohl ani toto zvláštní opatření žalobci uložit*"; Nejvyšší správní soud taktéž toto vypořádání aprobuje jako správné a logické.

[15] V případě zvláštního opatření tkvícího v hlášení se policii ve stanovenou dobu [§ 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] městský soud souhlasil s posouzením žalovaného, že „*vzhledem k tomu, že žalobce nectí právní předpisy ČR, nestýká žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené* (...) *z jednání žalobce po celou dobu vedeného v řízení je zřejmé, že jeho dobrovolné vycestování z území České republiky nelze očekávat.* (...) *pobytová historie žalobce jasně svědčí o jeho opakovaném porušování právních předpisů na území České republiky.*" K pobytové historii stěžovatele Nejvyšší správní soud připomíná, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku (ze dne 15. 1. 2018, č. j. KRPA-434657/ČJ-2017-000022), které bylo vykonatelné ode dne 10. 10. 2018; zároveň se stěžovatel při pobytové kontrole dne 14. 10. 2018 policejní hlídce prokázal cestovním dokladem s pozměněným schengenským vízem, za což byl Obvodním soudem pro Prahu 8 trestním příkazem (ze dne 16. 10. 2018, sp. zn. 2 T 117/2018) odsouzen k úhrnnému trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře 3 roky.

[16] Při posouzení možnosti uložit dané zvláštní opatření je třeba zohlednit skutečnost, že stěžovatel nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a ve stanovené době neopustil území České republiky. Tvrdí, že takto jednal pouze nedbalostně, neboť si nebyl vědom toho, že řízení o žalobě proti předmětnému rozhodnutí o správním vyhoštění již jejím zamítnutím skončilo, pročež se toto rozhodnutí (s ohledem na nepodání kasační stížnosti) stalo vykonatelným. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel do protokolu uvedl: „*nevycestoval jsem na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, zůstal jsem v České republice, protože mi to nevyšlo, měl jsem finanční problém, neměl jsem peníze na letenku* (...) *vím, že podané odvolání* (proti rozhodnutí o správním vyhoštění) *mi bylo zamítnuto, nejspíš jsem na to pak zapomněl* (...) *nevím, že byla žaloba podána, už si to*

nepamatuji, se svým právním zástupcem jsem mluvil naposledy asi před dvěma měsíci". Nejvyšší správní soud konstatuje, že nezájem stěžovatele o probíhající soudní řízení a jeho laxní způsob komunikace se zástupcem však nejsou ospravedlnitelným důvodem jeho neoprávněného pobytu na území České republiky; obzvláště za situace, kdy sám stěžovatel ani v době podání vysvětlení do protokolu očividně nevěděl, zdali byla správní žaloba proti druhostupňovému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění vůbec podána. Žalovaný však nevyloučil možnost užít daného zvláštního opatření pouze na základě včasného nevycestování, nýbrž zohlednil též další aspekt stěžovatelovy pobytové historie; bylo totiž třeba patřičně reflektovat i to, že se stěžovatel prokázal policejní hlídce cestovním dokladem s pozměněným schengenským vízem, čímž zavdal existenci důvodné obavy, že by se nepodvolil povinnosti uložené mu správním orgánem, a to s ohledem na ztrátu důvěry zapříčiněnou svým předchozím protiprávním jednáním. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20, v němž konstatoval, že „*si cizinec za úplatu a zcela vědomě obstaral celkový padělek rumunského občanského průkazu, přičemž se tímto dokladem policistům prokázal jako dokladem vlastním a pravým. Tímto svým úmyslným jednáním dal podle žalované jasně najevo, že by s orgány policie nemusel spolupracovat, a vzbudil důvodnou obavu, že by se mohl skrývat či opětovně měnit identitu. Již samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců.* (...) *Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva.*" Dále v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 21/2018 – 21 (zcela shodně též v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 1 Azs 5/2019 – 24) uvedl, že „*prokazování totožnosti padělaným dokladem je závažným porušením právního řádu České republiky, které dokonce může naplňovat znaky trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů).* (...) *Byť prokázání se padělaným dokladem totožnosti není automatickým důvodem pro vyloučení aplikace zvláštních opatření (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, podle něhož je třeba vždy volit individualizovaný přístup), takto závažné protiprávní jednání je judikaturou Nejvyššího správního soudu považováno za skutečnost, která významně oslabuje důvěru v cizince a zakládá pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření (viz např. rozsudky ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017 – 24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017 – 17, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017 – 18, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Azs 114/2017 – 35, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 4 Azs 133/2017 – 19).*" Jakkoli v citovaných rozhodnutích se jednalo o padělaný doklad totožnosti, Nejvyšší správní soud nespatřuje v této dílčí odlišnosti (oproti cestovnímu pasu s padělaným vízem) zásadní rozdíl, který by měl mít vliv na výše uvedené závěry, totiž že popsané protiprávní jednání cizince je skutečností, která oslabuje jeho důvěryhodnost a vyvolává pochybnosti o jeho ochotě dodržovat uložené povinnosti (totožně aplikováno též v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Azs 435/2018 - 24). Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně, individualizovaně a zároveň komplexně posoudil situaci stěžovatele; za

těchto podmínek učiněný závěr městského soudu, že uložení povinnosti stěžovateli hlásit se v určitou dobu na policii neskýtalo dostatečnou záruku jeho vycestování ve stanovené lhůtě, Nejvyšší správní soud aprobuje.

[17] S ohledem na všechny skutkové okolnosti věci se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření dostatečně. Stěžovatel neuvedl žádné mimořádné okolnosti, na které by měl být žalovaným v napadeném rozhodnutí kladen zvláštní důraz a které by vyvažovaly jeho nedůvěryhodnost plynoucí z předchozího protiprávního jednání. V posuzované věci se nejednalo o žádnou automatickou praxi žalovaného, neboť napadené rozhodnutí bylo jednoznačně konkretizováno ve vztahu k osobě stěžovatele. Kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek; stejně tak neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

[20] Usnesením městského soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 1 A 96/2018 - 24, byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2019

JUDr. Miluše Došková

pokračování

předsedkyně senátu